

OSKAR OBSERVERAR

Oskar Sternulf: Motivation efter motgångar

OSKAR STERNULF

- ... och nummer 201. Ni andra, ett stort tack för ett grymt bra jobb i dag. Nummerlapparna och säkerhetsnålarna kan ni lägga tillbaka där ni tog dem.

Puh. Tom. Hungrig. Utslagen. Ratad. Känslan av att inte gå vidare är aldrig rolig. Jag går fram till pappret, som de nu har satt upp på väggen, där vi nu själva kan läsa vilka nummer som har gått vidare till nästa omgång. På något sätt stämmer det att hoppet är det sista som överger en och även om jag vet att det är kört går jag lik förbaskat bort för att plåga mig en sista gång och förtvivlat leta efter mitt nummer på pappret.

Nope. Nummer 135 hade inte av misstag glömts bort att räknas upp och stod inte heller med på "Ni som har gått vidare"-listan.

Jag hade verkligen sett fram emot att få dansa senare i eftermiddag, men jag åkte ut direkt efter sången. Det är inte ofta att jag ryker på första gallringen och genast börjar jag analysera det jag gjorde inne hos juryn. Allting gick väldigt bra. Jag hade en skicklig pianist och vi fick ett fint gemensamt groove, då jag framförde låten. Så här i efterhand kan jag inte minnas några tupper, det vill säga falska toner, och jag möttes även av varma blickar och beröm efteråt. Vad gick fel?

Ja, jag vet att det var en hård gallring och att många andra duktiga kollegor också åkte ut med en gång. Det svåraste, vid sådana här tillfällen, är att kunna vara glad för andra som har gått vidare när du själv känner dig dålig och bara vill åka hem, ta en varm dusch och sedan bara proppa i dig massor med skräpmat resten av dagen.

Jag vet även hur ledsna mina föräldrar blir för min skull när jag berättar att jag har gallrats bort och därför har vi nu för tiden bestämt att jag inte ska berätta om när jag går på audition. På så sätt slipper mina föräldrar oroa sig i onödan och de slipper också vänta på besked (ja, det är alltid värre att vara anhängig i sådana här situationer) när det är tillfällen när jag har gått till sista provet och efter flera veckor möts av ett negativt besked.

För vissa personer blir det lättare och lättare för varje år som de jobbar i branschen, att ta emot ett nej på en audition, medan det för andra blir nästan motsatt effekt. Jag tillhör den förstnämnda kategorin, även om det självklart känns trist att inte få visa upp all sin kunskap och skicklighet. Det kan också kännas extra tråkigt om du åker ut med en gång när det i juryn sitter en regissör eller koreograf, som du har jobbat med sedan tidigare och som även har varit nöjda med ditt arbete.

Det viktigaste, som jag har tagit till mig efter att ha varit verksam i branschen under sju års tid, är att det inte är personen Oskar, utan produkten Oskar, som de tackar nej till. Jag får helt enkelt inte ta det personligt, utan bara tänka att de sökte en annan typ för just den här föreställningen. Det viktigaste är alltså att få vara lite ledsen och besviken, överanalysera för mycket, därefter skaka av sig det hela och sedan ha fullt fokus inför kommande audition. Varför inte kanalisera energin på något nytt och spännande som sker framöver, i stället för att grubbla och älta något gammalt som du ändå inte kan göra någonting åt?